

DE OPEN HOF

Bemoediging 10 juni

Het wijze water

Het water groef zich een weg,
een lange, heel lange weg,
van vroeger tot op vandaag,
naar laag, lager, laagst,
volhardend en wijs.

Ook vandaag is een dag van stromen,
van verwonderen daarenboven,
een dag van schoolgaan van het oog:

Men heeft op dit punt, wat hoger
dan de oever, een overzicht
op het dal en de wonderlijk
bochtige weg die het water
volgen moet naar verval.

Zie het wendt zich, wijkend gewillig
uit de boog van de oever die keert,
niet omziende, al weer stromend
waar de overwalkromming het weert,
om wielend te vervolgen,
volhoudend wat het begon,
en nog of het pas is ontsprongen,
en nog als het heeft de tijd.

Wellicht dus heeft het bevonden
en weet het nu zonder spijt:
geen kortere weg dan de omweg.

Ik geloof dat ik het benijd.

Inge Lievaart. 'Een werkplaats van leven', 1981

DE OPEN HOF

Net als dat water stroomt dit gedicht van Inge Lievaart al een tijdje mee door mijn leven. Tijdens mijn studie hielp het mij om geduldig door te blijven gaan. Om te leren accepteren dat nieuwe dingen leren niet in een rechte strakke lijn gebeurt, maar dat het een eigen weg nodig heeft om te kunnen inslijten. En niets mooier dan in die bochten ineens verrast te worden door een heel ander uitzicht. Ook in mijn werk, in de omgang met collega's en gemeenteleden, helpt het om mee te gaan in de stroom, je te wentelen en geduld te hebben. Vaak worden de dingen steeds helderder en duidelijker door de tijd die je samen doormaakt. En soms moet je even tegen de zijkanten aanduwen, zodat er wat meer ruimte komt en het water wat rustiger kan stromen. Eén druppel maakt nog geen beekje, één emmer water nog geen meer, laat staan een zee. We hebben elkaar nodig om te kunnen stromen, om een indruk in het landschap te maken. Ik merk dat ook, ik heb anderen en de Ander nodig om door te kunnen gaan en verder te komen.

Dorine Keizer